

Egy hatodikos nindzsa naplója

5

Krimi és Ki mit tud?

MARCUS EMERSON

Marcus Emerson
és Noah Child

Egy hatodikos
nindzsa
naplója 5

Krimi és Ki mit tud?

David Lee rajzaival

Marcus Emerson
és Noah Child

Egy hatodikos nindzsa naplója 5

Krimi és Ki mit tud?

David Lee rajzaival

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2021

A nevem Chase Cooper, és hatodikba járok a Bukowsky Általánosban. Ez meg itt egy kép rólam, amint épp nagyban tanulok egy dogára. Ja, várj, nem, ez itt egy pingvin. Az én képem a következő oldalon van.

Abból, hogy ezt a könyvet olvasod, azt gyanítom, már tudod, ki vagyok, de ha esetleg mégsem tudnád, hadd mutakozzam be, de csak nagyon szupertömören!

Tizenegy éves vagyok, és hatodikba járok a Bukowskyban. A kedvenc kajám a sajtos pizza, a sajtos melegszenyő meg a nachos, extra sajttal.

Szeretem a gagyi horrorfilmeket a kilencvenes évekből, a béna akciófilmeket a nyolcvanas évekből és a legalja tré sci-fiket a hetvenes évekből. A legalját tényleg szó szerint kell érteni: minél több benne a dróton lógó úrhajómakett meg az olyan úrlényjelmez, amin messziről látszik a cipzár, annál jobb.

Mi van még, mi van még? Ráérő időmben általában videójátékozom meg képregényeket olvasok, semmi extra.

Hébe-hóba azért kézbe veszek egy-egy könyvet is, csak hogy legyen valami izgalom is az életemben. Elhatároztam, hogy idén legalább ötven könyvet el fogok olvasni. Hogy miért? Hát miért ne? A butaság butaság, az okosság menőség!

Ezenkívül szoktam még biciklizni az erdőben, úszni, dombokra felmászni, sütit enni narancslével, szekírozni a kishúgomat és megmenteni az iskolát a gonosztól a nindzsaklánommal...

Na ja. Még ez is!

Nindzsa vagyok.

A tanév elején iratkoztam át a suliba, akkor szervezett be egy nindzsaklán, ami tornaórák alatt szokott gyűléseket tartani. Kicsit döcögősen indult a nindzsakarrierem, de aztán szerintem elég jól belejöttem. Miután sikerült lelepleznem egy álnok összeesküvést, ami el akarta hitetni az emberekkel, hogy az unokatesóm egy tolvaj, a klánom megválasztott a vezetőjüknek.

Eleinte nem tudtam, hogyan legyek jó vezető, és őszintén beismerem, elég sokat hibáztam. De aztán kaptam pár pofont a sorstól, levontam néhány tanulságot, és remélem, ez jobb főnökké tett. Ki tudja? A legfőbb célom

még mindig csak annyi, hogy sikerüljön úgy átvészelnem az évet, hogy senki nem veri be a képem.

Még csak két hét telt el azóta, hogy a Jineói Lovas megpróbálta tönkretenni a tudományos kiselőadások napját. A Lovas igazi neve Olivia Jones, és azt hiszem, csak azért hívatta magát a Lovasnak, mert nagyon szeretne menő főgonosz lenni. Mindennap hagyott egy üzenetet a szekrényemben, így akart bevonni az alattomos kis játékába. Végül azonban győzött a jó, a kiselőadások pedig megmenekültek.

Általában a Bukowsky azért kedvesen szokott várni egy hónapot, mielőtt újra a feje tetejére állítaná az életem, de most úgy éreztem, nem lesz ekkora mázlim. Már akkor tudtam, hogy valami nincs rendjén, amikor kiszálltam az apukám kocsijából.

Apu a sulis oldalbejáratánál tett ki, a szokásosnál kicsit korábban. Gyorsan le akartam pakolni a szekrényemnél, hogy aztán mielőbb beszélhessek Zoéval, még mielőtt becsengetnének, ugyanis... no, szóval hát azért, mert bocsánatot akartam kérni tőle.

Hadd magyarázzam el, miért! A Bukowsky Ki mit tud?-ot tart pénteken, és Zoéra bízták, hogy szervezze meg. Bezony: az egészet! Eredetileg a sulis nem is akart Ki mit tud?-ot tartani, de Zoé addig győzködte Davis igazgatót, amíg rá nem állt. Azt mondta, csak akkor ad rá engedélyt, ha valamelyik diák leszervezi az egészet. Zoé egyből lecsapott a lehetőségre. Szerintem tudta jól, mennyi melóval fog ez neki járni, de ő pont olyan gyerek, aki *élvezi*, ha ilyenekkel gürizhet. A legmenőbb az egészben

az, hogy Davis igazgató megmozgatott pár követ, és sikerült elintéznie, hogy az est győztese ezer dollárt nyerjen!

Szombaton Zoé felhívott, és a segítségemet kérte. Íme a beszélgetésünk:

– Hali, Chase! – mondta Zoé a telefonba. – Segítesz berendezni az ebédlőt a Ki mit tud?-ra? Délben találkoznánk. Faaaaaith is ott lesz.

– Igen? – kérdeztem vissza. A mobilomat a fejem és a vállam közé szorítottam, hogy ne kelljen közben leállnom a videójátékozással.

– Bezony! – mondta Zoé vidáman. – Gavin is jön. Hívhatod Braydent is, ha akarod.

Sóhajtottam. Hajlottam arra, hogy menjek, amíg azt nem mondta, hogy Gavin is ott lesz. Elképzelni sem tudnék ennél jobb szombati programot: nézhetem, ahogy az unokatesóm meg a barátja kézenfogva vihorásznak a suliban. Undi.

– Bocsi, Zoé – feleltem. – Szívesen mennék, de délben lenne a cucc, igaz? Iiiigen, hát tudod, én sajnos pont akkor szoktam sziesztázni, úgyhogy erre most nemet kell mondanom. Talán majd legközelebb.

Zoé egy pillanatig nem felelt.

– De a színpad nincs még kész, Gavin pedig azt mondta, hogy ha négyen-öten segítenénk, gyorsan be lehetne fejezni. Nem tudnád ma kihagyni a sziesztád?

– Nem – vágtam rá.

– De hát tizenegy éves vagy! – fakadt ki Zoé. – Ki az, aki ovis kora után is sziesztázik még?

– Tudod, hogy muszáj addig élveznem a szombati sziesztáim, amíg még lehet!

– Ez komoly? – kérdezte Zoé döbbent hangon.

– Ühüm – hümmmentettem, a vonal pedig kattant egyet, mert Zoé lerakta a telefont.

Na szóval ez történt a hétvégén, engem meg azóta gyötör a bűntudat.

A sziesztám után írtam neki egy SMS-t, de nem válaszolt. Reméltem, hogy akkor majd a vasárnapi családi reggelinken bocsánatot kérhetek, de arra meg nem jött el, mert a suliban volt, és még mindig a termet rendezte. Ezért kellett korábban jönnöm hétfőn.

Kinyitottam a sulis oldalsó bejáratát, és beléptem a folyosóra. 7:30 volt, vagyis volt még tizenöt percem becsengetésig. Azért kértem aput, hogy hozzon korábban és oldalt tegyen ki, mert még oda akartam ugrani a szekrényemhez, mielőtt bemennék az ebédlőbe Zoéval beszélni. Csakhogy reggelente ritkán vagyok friss és fürge, úgyhogy jó lassan haladtam.

Amint becsukódott mögöttem az ajtó, felállt a szőr a hátamon. Mintha a Bukowsky direkt jelezni akarta volna, hogy semmi jóra ne számítsak a héten. Az eszemmel tudtam, hogy az Egyesült Államok 15. elnöke, James Buchanan, akié régen az épület volt, nem kísért a suliban, és nem akar keresztbe tenni nekem, mégis ökölbe szorult a kezem, és ezt sziszegtem:

– James Buchanan!

Leráztam magamról a borzongást, és csoszogni kezdtem a szőnyegen. A szemhéjamat mázsás súlyként húzta az álmoság. Akárhogy is erőlködtem, csak nem akart feléledni a testem. Fáradt voltam, de nem csak picikét. Brutálisan le voltam szívva.

Olyan fáradt, mint amikor az ember feje le-lebiccen, aztán mikor megébred, összerezzen az egész teste, és észreveszi, hogy az egész osztály őt nézi, és mindenki azon mereng, hogy tud annyi nyál kifolyni egy kisgyerekből, amennyi ebből a srácból, és... mindegy, hagyjuk. Lényeg a lényeg, ki voltam ütve.

Ahogy közeledtem a szekrényemhez, összeszorult a torkom, és nagyot nyeltem. Mindig, amikor kinyitom, félek, hogy ott lesz egy kis cetli meg egy sakkfigura. Olive leállt az üzengetéssel, miután elkaptuk, de attól még a félelmem megmaradt.

Beállítottam a kódot a számszáron, lenyomtam a kilincset, és kitártam az ajtót. Védekezésből becsuktam a szemem, mintha attól félnék, hogy hirtelen előpattan egy kakukkosóra kakukkja vagy valami.

De szerencsére nem történt semmi. Elmosolyodtam, és kifújtam a levegőt. Végigmértem a szeméthalmot, ami a szekrényemben nődögélt. Olyan volt, amilyen mindig, bár egy-két penészfoltja mintha fogakat meg szőrt növesztett volna.

Beraktam a tankönyveim a táskámba. Miután becipzároztam és a vállamra vettem, egy csapatnyi gyerek hangoskodására lettem figyelmes. Nehéz volt kivenni, pontosan

miről beszélnek, mert kicsit távolabb voltak tőlem, de egy mondatot tisztán értettem:

– Az a pingvin kiszökött a ketrecéből!

Az a srác azt mondta, hogy „pingvin”? Becsuktam a szekrényem ajtaját, nekidőltem, és olyan bamba képpel bámultam, amilyennel akkor szoktam, amikor totál össze vagyok zavarodva. Biztos te is szoktál ilyen – például amikor valami bűdöset érzel, de nem tudod, honnan jön. Na, *ilyen* arcot vágtam én.

Követtem a kis csapat hangját a menza színezett üvegfalához. Egyre hangosabban hallottam a lelkes kiáltozásait, ahogy egyre közelebb és közelebb értem hozzájuk.

– Nézd, hogy futnak a pingvin után!

Tessék, valaki már megint egy pingvint emlegetett! A többiek mind kacagni kezdtek. Lövésem sem volt, mi folyik itt, de olyan izgatott lettem, hogy egy csapásra kiment az álom a szememből.

Az aulába érve átverekedtem magam a diákok tömegén. Újra megborzongtam, ugyanúgy, mint amikor beléptem az ajtón, de nem tudtam, féljek-e vagy sem, mert a tömeg fele nevetett, a másik fele meg aggódalmas képpel figyelte az eseményeket.

Amikor közelebb értem az ebédlőhöz, láttam, hogy egy csomóan az üvegfalához nyomják az arcukat, hogy jobban láthassák, mi folyik odabent.

Valamiért felpillantottam az órára. Tudtam jól, hogy még csak 7:35 van, és azt is tudtam, hogy Zoé a menzán van és pakol, de azt hiszem, abban reménykedtem, hogy

tévedek, és későbbre jár már, Zoé pedig megúsza ezt a nagy felhajtást. Sajnos nem így lett.

Az ajtón lévő kisablakon benéztem az ebédlőbe. Körülöttem óriási volt a hangzavar.

– Hova lett a pingvin? Látja valaki a pingvint?

– Szerintem befutott a színpad alá!

– Kit kerget Zoé? Gurul valamin az a gyerek? Olyan, mintha repülne!

Ekkor valami nagyot csattant az ebédlőben. Az aulában állók felszisszentek.

– Vigyázz! Az ajtó felé tart! – kiáltotta a mellettem álló lány.

Megpróbáltam elugrani az útból, de már késő volt. Kicsapódott a menza ajtaja, és én az aula padlójára zuhan-
tam. Gurulni kezdtem, a szőnyeg felhorzsolta a könyö-
köm, és végül a fal állított meg.

– El az útból! – kiáltotta valaki.

Felpillantottam: egy srác gurult el az orrom előtt, összecsukható rolleren. Fehér hokimaszk volt az arcán, így nem lehetett látni, ki az.

– Chase! – kiáltotta egy ismerős hang az ebédlőből.

A fejemet csóválva talpra kecmeregtem, és próbáltam összerakni, mi folyik itt. Gavin rohant ki az ebédlőből, a két kezében egy-egy összecsukható rollerrel. A tőlem távolabb állók sikongatással fogadták a maszkos srácot. A tömeg miatt nem jutott túl messzire.

Gavin a lábam elé dobta az egyik rollert, a másikat pedig kinyitotta, és kipattintotta belőle a kerekeit.

– Most nincs idő kérdésekre! – kiáltotta. – Csak gyere!

A lábammal megpöccintettem az összecsukott roller végét, amitől felrepült a levegőbe. A jobb kezemmel megragadtam a kormányrudat, majd felugrottam, és a lábammal kinyitottam a zárat, ami összetartotta az egészet. A roller szétnyílt, mint egy nuncsaku, L alakba kattant, én pedig egyenesen oda érkeztem rá, ahová terveztem. Egy pillanatra le is dermedtem, mert azt hittem, ki fog gurulni alólam.

Akkorát nevettem azon, hogy ekkora mákom volt, hogy még fel is horkantottam.

– Hah! – vakkantottam. – Ugye más is látta, mi történt?

Az aulában mindenkit jobban érdekelt Gavin, aki a hokimaszkos srácot üldözte. Rám sem bagózott senki.

– Ne már! – csikorgattam a fogam. – Ilyen király trükköt még életemben nem toltam mások előtt, erre kiderül, hogy senki sem látta?! Ezt el se hiszem!

Ellöktem magam, és cikázni kezdtem a gyerekek között a rollerrel. Gavin kábé 5-6 méterrel volt előttem, a hokimaszkos gyerek meg kicsivel előtte gurult.

Mindenki jobbra-balra ugrált előlem, miközben én rákapcsoltam, és egyre jobban kezdtem hajtani magam. Végül sikerült beérnem Gavint.

– Mi történt? – kérdeztem, és jól megmarkoltam a kapaszkodókat a kormányon.

Gavin a hokimaszkos srácon tartotta a szemét.

– Az az ütődött szabadon eresztett egy pingvint az ebédlőben!

– Mit keres egy pingvin a suliban? – kérdeztem, és balra dőltem, de még így is majdnem összeütköztem egy lánnyal. Ő megpördült, és elejtett egy-két tankönyvet.

– Vigyázz már! – kiáltotta idegesen.

– Bocsesz! – kiáltottam vissza.

Gavin brutális sebességre kapcsol, iszonyatosan hajtotta magát.

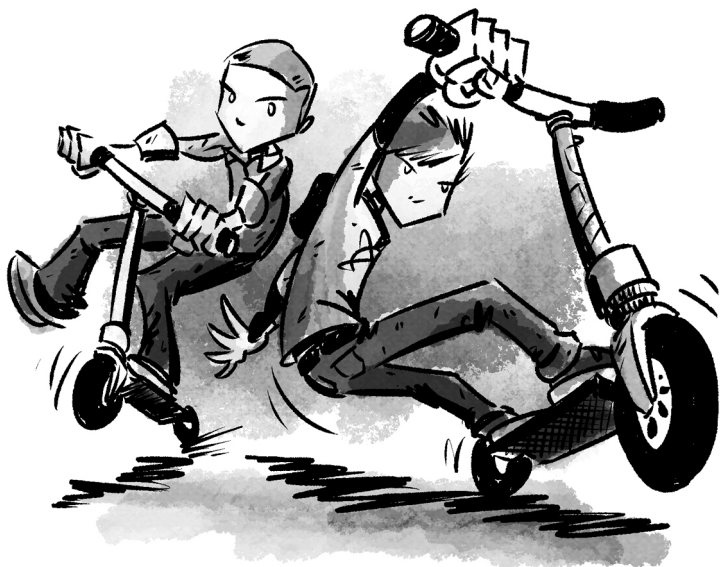
– A pingvin valamelyik gyerek Ki mit tud?-os fellépésében lett volna benne, azt hiszem! Zoé kérésére ma minden fellépő bejött az első óra előtt, hogy megnézzük, bírja-e a színpad a mutatványait!

– Valaki pingvint hoz a Ki mit tud?-ra? – kérdeztem.

– Azt hiszem, táncolni fog vele, vagy ilyesmi – felelte Gavin. – Nem tudom, kit üldözünk, de ő nyitotta ki a pingvin ketrecét!

Felnéztem, és láttam, hogy a srác befordult az egyik keresztfolyosóra.

– De miért csinálta ezt?

Mikor Gavin a kanyarhoz ért, leugrott a rolleréről, és rohanni kezdett a folyosón. Miután sikeresen kikerült egy csapat diákot, visszarakta a földre a rollert, és felpattant rá, lassítás nélkül. Meg kell mondjam, nagyon királyul csinálta.

Én is megpróbáltam ugyanazt a kunsztot, de nekem nem ment olyan ruganyosan, mint neki. Túl gyorsan vettem be a kanyart, és lepattantam a szekrényorról, mint egy rongybaba. Miután visszanyertem az egyensúlyom, visszaugrottam a rolleremre, és reménykedtem, hogy senki nem látta, ahogy bénázom. Jó nagyokat kellett lendítenem magamon, hogy utolérjem Gavint.

A keresztfolyosón nem volt szőnyeg, vagyis még gyorsabban tudtunk robogni előre. Még sosem görkoriztam vagy bicikliztem a suliban, így nagyon újszerű volt az

egész élmény. A rollereink úgy suhantak, mintha nem is kerekeken gurulnának.

A hokimaszkos gyerek még mindig előttünk volt. Néha hátrapillantott a válla fölött, hogy lássa, milyen meszsze vagyunk még. Akárki is volt az álarc mögött, bivalyerős lábai lehetnek, mert képtelenek voltunk beérni.

– Pont, amikor az emberek elkezdtek pánikolni az elszabadult pingvin miatt – folytatta Gavin –, bedőlt a színpad egyik sarka. Szerencsére alig fél méter magas az egész, így nem történt nagy baj.

– Szerinted a maszkos bonthatta le a színpadot? – kérdeztem, és közben szorgosan tapostam a csillogóra suvikszolt padlót.

– Száz százalék! – vágta rá magabiztosan Gavin. – Miután elszabadult a pingvin, leszakadt a színpad, és mikor leszakadt a színpad, az a srác felkapott egy rollert, és elszelelt.

– Honnan vannak egyáltalán ezek a roll... – kezdtem, de nem fejezhettem be.

Valaki a galléromnál fogva megragadott, és leemelt a rollerről. Nem durván, de úgy, hogy biztosan megálljak. Hátrapillantottam, és Davis igazgató urat pillantottam meg, aki csalódott arccal nézett rám. Gavin útját a természetismeret-tanárnő, Mrs. Olsen állta el, csípőre tett kézzel.

– Ezek a színjátszókör rollerei – morogta Davis igazgató.

Körbenéztem a folyosón, de a maszkos gyereket nem láttam sehol.

- De hát a maszkos srác meg fog szökni! – kiáltottam.
– Már majdnem elkaptuk!

Davis igazgató összevonta a szemöldökét.

- Nem a ti dolgotok elkapni őt. Ez ugye világos?

Sóhajtottam, és szemlesütve bólintottam.

Gavin sem mondott semmit, és ő is lesütötte a szemét.

Az igazgató úr karba fonta a kezét, és az ajkába harapott.

- Nézzétek, megértelek titeket! Tudom, hogy csak az unokatestvérednek szeretnétek segíteni, de az ilyesmit jobb a felnőttekre bízni! Valakinek komoly baja is eshetett volna miattatok, ezt értitek, ugye?

- Igen, tanár úr – motyogtuk Gavinnel egyszerre.

Mrs. Olsen összeszorított ajkakkal idegesen felcöccent, de nem szólt semmit.

- Menjeteek szépen vissza az ebédlőbe! – mondta Davis igazgató. – Mrs. Olsen és én innentől átvesszük az ügyet, rendben?

- Igen, tanár úr – motyogtuk megint, és a lábunkkal a szőnyeget kapirgáltuk.

- De mindjárt becsengetnek – mondta Gavin.

Davis igazgató legyintett.

- Majd megkérem az egyik folyosófelügyelőt, hogy szóljon az osztályfőnökeiteknek, hogy a Ki mit tud?-ra készültök éppen! Ma reggel nem kell órára mennetek.

- *Wyatt* egyik felügyelőjének tetszik szólni? – húzta össze a szemét Gavin.

Az igazgató bólintott.

Nagyot nyeltem. Gombóc volt a torkomban, de nem szóltam semmit. Most nem lett volna jó ötlet előállni azzal,

hogy Wyatt a vörös nindzsák feje, és hogy mennyire utáljuk egymást.

Miután én lettem Wyatt régi nindzsaklánjának vezére, ő gyorsan toborzott magának egy újat. Az én nindzsáim becsületesek és jót akarnak tenni, az övéi viszont nem annyira. Feltett szándékuk pusztítást és káoszt szabadítani mindenre és mindenkire. Már nemegyszer próbáltak meg elkapni, mióta megjelentek a Bukowskyban.

Az igazgató úrék mondták, hogy a rollereinket hagyjuk ott. Davis igazgató megígérte, hogy személyesen fogja visszavinni őket a színjátszókörösöknek. Szerintem csak azért mondott ilyet, mert félt, hogy ha nálunk hagyja a rollereket, Gavin és én újra használni fogjuk majd őket a folyosón, és ebben speciel tők igaza is van.

– Hihetetlen, hogy meglógott az a gyerek – morogta Gavin. – Az ilyesmitől nagyon pipa tudok lenni!

– Értelek – sóhajtottam. – Ráadásul szerintem szinte kizárt, hogy Davis igazgató úrnak sikerüljön elkapnia.

– Valószínűleg megkéri majd a folyosófelügyelőket, hogy nyomozzák ki, ki volt – mondta Gavin. – Ami régebben nem is lett volna rossz ötlet, de amióta Wyatt a főnök, sok jóra nem számítanék tőlük.

– Vörös nindzsa mind – mondtam. – Emlékszel a karakötőikre?

Mióta Wyatt vette át a vezetést a felügyelők felett, áldatlan állapotok vannak a suliban. Wyatt Gavin minden normális folyosófelügyelőjét kirúgta, és vörös nindzsákat vett fel a helyükre. Bezony, a Bukowsky folyosóit vörös nindzsák őrzik, és még rejtőzködniük sem kell, álruha

nélkül flangálhatnak. Onnan tudják, ki van velük, hogy mindegyikükön vörös karkötő van. Bizonyítékom még nincs, de a zsigereimben érzem, hogy Wyatt valami nagy dobásra készül. Rosszban sántikál, ez tuti!

És sáros a DÖK-elnök, Sebastian is. Ő rúgta ki Gavint, és adta Wyattnek a feladatot, de senki sem tudja, miért! Sebastianról mindenki tudja, hogy vannak ügyei, és hát Wyatt sem egy szent, úgyhogy ők ketten együtt igazán félelmetes szupergonosz párost alkothatnak. Biztos át akarják venni az irányítást az egész sulifelett!

Gavin bólintott.

– Igen, emlékszem a karkötőkre. Gondolod, hogy Wyatt lehetett a maszkos gyerek, akit üldöztünk?

– A rolleren? – mondtam, és magam sem értettem, ez hogy nem jutott eszembe idáig. – Simán lehet! Pár hónapja lenyúlta a táskámat, és akkor ugyanúgy menekült folyosókon át, mint most ez a srác.

– Az a gyerek jó formában volt!

– Wyatt? Vagy a Hoki Muki? – kérdeztem, és elégedetten vigyorogtam, hogy ilyen jó kis nevet találtam ki neki.

– Mindketten! – mondta Gavin, és befordult a menzákra vezető folyosóra.

– Szuper! – örültem meg. – Ez esetben csak be kell bizonyítanunk, hogy Wyatt az ebédlőben volt, mielőtt elszabadult a pingvin, és ki kell derítenünk, hogy hová tűnt utána. Ha elég bizonyítékot szerzünk, Davis igazgató végre egyszer és mindenkorra kicsaphatja.

Gavin bólintott.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Ekkor megszólalt a csengő a fejünk felett. Elkezdődött a tanítás. Gavin és én futólépésben az ebédlőhöz mentünk. Davis igazgató úr azt mondta, nem kell bemennünk első órára, és ha nekem azt mondják, nem muszáj bemennem egy órára, én fix, hogy nem is megyek.